

TENKRÁT POPRVÉ NA MONT BLANCU

Pohled na Mont Blanc
z nedalekého Domé du Gouter

Koho by nezlákala představa stanout na nejvyšší hoře Evropy. Navíc když je ještě relativně dobře přístupná nejen pro horolezce. My to museli nutně zkusit a měli jsme štěstí – počasí nám přálo. Byli jsme tam.

DŮLEŽITÉ INFORMACE

Když jsem na začátku zmínil, že je hora relativně dobře přístupná, tak jsem samozřejmě myslel s určitými zkušenostmi a patřičným vybavením na ledovec. Bohužel tyto pravidla asi ne všichni respektují, a proto se Mont Blanc (4810 m n. m.) „pyšní“ i velkým počtem zásahů horské záchranné služby. Je to způsobeno hlavně obrovským množstvím lidí, kteří se touží na vrchol podívat. Procentuálně by to tak hrozné nebylo...

NÁSTUP

Nejsnazší a nejoblíbenější trasa vede z francouzského Les Houches (nebo ještě blíže ze Saint Gervais) nedaleko Chamonix. V obou městech jsou k dispozici i nep placená parkoviště, což je velmi příjemné. Až do 2372 m n. m. vás do své poslední zastávky Nid d'Aigle může vyvézt zubačka Tramway du Mont Blanc. Ze Saint Gervais stojí zpáteční jízdenka 31 eur, přičemž se samozřejmě nemusíte vracet stejný den.

Úzký hřebínek na vrcholu

Z Nid d'Aigle se už jde dál po svých směrem k chatě Tete Rouse, která leží ve výšce 3167 m n. m., kde se dá naposledy legálně tábořit ve stanu, jak nás důrazně upozorňoval jeden pán při výstupu ze zubačky. Většina výletníků, co se vysypala z přeplněné tramvaje, naštěstí vyrazila jiným směrem, a tak nahoru šlapeme relativně sami. Je pořádné vedro a nefouká ani sebemenší větřík, ale jsme za to rádi. Pořád lepší, než kdyby se počasí zkazilo. K Tete Rouse přicházíme patřičně spaření a unaveni. Přece jen 30 kg na zádech do hor obvykle nenosíme. Tady ovšem vybavení na ledovec a teplé oblečení udělalo své.

Nahoře, při chvilce odpočinku, slyšíme křik a zanedlouho už ke skále vedoucí k chatě Gouter, našemu zítřejšímu cíli, přilétá záchranný vrtulník a snaží

Takhle se stanuje na Gouteru...

...a takhle na Tete Rouse. (Gouter je na vrcholu v pozadí)

Výhled z vrcholu stál opravdu za to.

odtud bezvládné tělo. Jak jsme se později dozvěděli od dalších Čechů, tábořících na Tete Rouse, chlapík prý asi zakopl a zřítíl se nějakých sto metrů. Údajně je to už asi čtvrtý člověk za poslední dva dny. Takováhle podívaná na uvíтанou rozhodně nepotěšila.

Poupravujeme si již postavené kamenné ohrádky v suťovišti za chatou a stavíme stany. Vyrážíme se pak podívat na pověstný kuloár. Jedná se o úzký žlab, který budeme zítra přecházet. Problém spočívá v tom, že se v něm samovolně nebo od lezců nahoře uvolňují kameny a velmi těžce se jim tam vyhýbá. Je to jedno z nejnebezpečnějších míst výstupu. Zrovna teď se to tam sype téměř nonstop. Od drobných kamínek, které vám podrazí nohy až po balvany, které vás spolehlivě zabijí.

Vracíme se na tábořiště a s druhou partou Čechů tábořících poblíž plánujeme ráno brzy vstát, dokud je skála ještě zmrzlá a méně se sype, abychom navázali lana a společně se na kuloár jistili. Další skupinka Čechů – je jich tu snad většina – hodlá vyrazit nalehko už po půlnoci, dojít na vrchol a vrátit se zpět na Tete Rouse. Nám se to moc nezamlouvá, protože je to přece jen ještě dost velké převýšení a nevíme, jak bychom bez aklimatizace snášeli horskou nemoc. Navíc nechceme dopadnout jako dnešní zřícený, který podle náveků na nohou byl také nahoře na ledovci a pak unavený při sestupu škobrtl. Kluky jsme pak druhý den potkali a prý se vyčerpaní otočili 300 výškových metrů pod vrcholem...

GOUTER

Ráno vstáváme v 5.30 a kolem 7. hodiny

přecházíme kuloár. Není tam sice moc sněhu, ale i ta troška, co tam zbyla, je teď pěkně umrzlá a klouže. Jistíme se našimi lany přes stávající ocelové, které tam je nataženo, ale je dost daleko od stezky. Daří se nám všem přeběhnout bez problému, jen jednoho kolegu tam zastihly kameny, ale naštěstí se mu nic nestalo. Teď už „jen“ 700 výškových metrů vzhůru k chatě Gouter (3817 m n. m.), kde se chceme dnes utábořit. Cesta po skále vede celkem strmě. Místy se dá jít normálně, ale často se lezení nevyhnete. Některé úseky jsou zajištěny ocelovým lanem, na které se dá přicvaknout. Rozhodně je to dál, než se zdá. Nahoře jsme z těžkého nákladu a řídkého vzduchu pěkně unaveni.

Vybalujeme lopaty a upravujeme si ve sněhu na hřebeni za chatou záhraby pro naše stany. Na to, že se zde volně tábořit nesmí, je tu lidí požehnaně. Snad každý národ tu má své zástupce. Čechů je tu ale podle hlasů snad čtvrtina. (Nebo jen víc řvou.) Slunce stále nemilosrdně peče a bez slunečních brýlí nejde vydržet skoro ani chvíli při focení té okolní nádhery. Ale jen ať to vydrží!

Takováhle panoramata ve většině kempů neuvídíte. Na Gouteru ano.

Šel bych se kvůli aklimatizaci projít ještě o kus dál, ale většinu týmu už bolí hlava a radši se jen válí ve stanech. Já mám štěstí, že mé tělo snáší výšku lépe. Nebo jsem už díky časté kocovině na bolest hlavy zvyklý. Sám jít dál bohužel nemohu, protože již začíná ledovec a nechci riskovat, že se někde propadnu do trhliny, které se teď v tom horku pěkně odkrývají. Zpětně jsme se dozvěděli, že je ledovec dokonce i dole u chaty Tete Rouse, kde se nikdo nejistí,

protože o tom neví, ale prý už se tam několik lidí kdysi propadlo a dodnes je nenašli.

Podle předpovědi má být zítra ještě pěkně, ale pozítří odpoledne se má počasí začít kazit. Budeme tedy muset vyrazit na vrchol už zítra. Snad těch dalších tisíc metrů naše hlavy ještě zvládnou. Kluci si neustále stěžují, že ještě horší než ta výška je kolegyně ze Slovenska v sousedním stanu, již se trhlina pod nosem stále nechce zavřít.

Hloubíme vrty a převaňujeme si vodu z ledovce. Na chatě se sice dá koupit 1,5 l za 5 eur, ale to se nám moc nechce. Snad nám z toho nebude špatně. Člověk nikdy neví, co tady vybagruje. Nestačí se řídit pravidlem, že žlutý sníh se nejí. Táboří se zde dlouho a vrstev je mnoho.

VRCHOL

Budíček máme v 1.00 hod. ráno. Balíme jen to nejnnutnější, snídáme a ve 2.00 už jsme s mačkami a cepíny navázáni na laně a za svitu čelovek se připojujeme ke svítícímu hadovi lezoucímu do kopce před námi. Tma je psychologicky celkem milosrdná, že člověk nevidí, co má před sebou. Tak jsme relativně příjemně vyšli

na Dome du Gouter (4304 m n. m.), abychom zas mohli lehce sejít a začít už finální výstup k bivaku Vallot (4362 m n. m.), a od něj dál na vrchol.

Od nějakých cca 4500 m n. m. se nám začíná tempo výrazně zpomalovat, a jak se tak shrbení opíráme o cepíny, začínáme vypadat jako výlet z domova důchodců. Zjistili jsme, že nejslabší člen, který má jít první, aby udával tempo, se nadopoval ibalginem, přestalo mu být špatně a dupe mu to mnohem rychleji než nám. Nastala nutná pauza, svačina a výměna tahouna. Východ slunce na hřebeni je opravdu úžasný. Máme celkem dost času jej pozorovat, protože teď odpočíváme mnohem častěji. Je úžasné, jak se stačí chvíli zastavit a stav, kdy si člověk pomyslí, že se snídaň už taky nejspíš půjde podívat ven na sluníčko, ho rychle přejde.

Po úzkém rovném hřebínku nahoře se jde lépe. Obtížné je jen vyhýbání lanovým družstvům, která se již vrací z vrcholu. Kolem 7. hodiny jsme tam dorazili i my. Dost to fouká a je zima, takže nám stačí patnáct minut kochání a focení a už zas valíme dolů s tichou rados-

Svítání na Gouteru. Je čas vyrazit na cestu zpět.

tí v srdci. Kolem jedenácté jsme zase ve stanech na Gouteru. Kdyby tam nebyla ta Slovenka, tak si dopřáváme klidu na lůžku, takhle se jen válíme.

SESTUP

Opět jsme se dohodli s druhou partou, že dolů půjdeme společně a v kuloáru zas navážeme lana. Vstali jsme ve 4.30, abychom sestup po skále znovu

stihli ještě brzy ráno. Je naštěstí lepší, než jsme čekali. Shora teď vidíme více cest a často se nám daří některá lezecká místa pohodlně obejít. Kuloár se také naštěstí přechází bez problémů. Nejtěžší máme za sebou. Teď už jen sejít k zubačce a pořádně to dole oslavit, ať si tu bolest hlavy ještě chvíli užijeme, když jsme to zvládli tak rychle.

